FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT JEAN MISCHO

fremsat den 15. februar 2001 [1]

1. Den tvist mellem selskabet Eridania SpA (herefter »Eridania«), en italiensk sukkerproducent, og Azienda Agricola San Luca di Rumagnoli Viannj, der verserer for Giudice di pace di Genova, og som vedrører den pris, som førstnævnte skylder sidstnævnte for roer, der er købt i produktionsåret 1996/1997, og som søgtes løst ved at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål, der resulterede i dom af 6. juli 2000 i sag C-289/97 [2], Eridania, er genopstået for produktionsåret 1997/1998 og har givet anledning til et nyt sagsanlæg ved den samme retsinstans.

2. Bortset fra størrelsen af det beløb, som Eridania kræver tilbagebetalt, og den fællesskabsforordning, i henhold til hvilken Eridania måtte betale en pris, som selskabet finder uberettiget, adskiller denne sag sig ikke fra den foregående, heller ikke hvad angår den forelæggende rets synspunkt, eftersom retten har indgivet en ny anmodning om en præjudiciel afgørelse, registreret som sag C-160/98. Som i sag C-289/97 har den nationale ret forelagt Domstolen to spørgsmål. Det første vedrører gyldigheden af Rådets forordning (EF) nr. 1188/97, hvorved der for produktionsåret 1997/1998 blev fastsat en afledt interventionspris for hvidt sukker, og følgelig en forhøjet pris for roer [3]. Det andet spørgsmål vedrører gyldigheden af Rådets forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30. juni 1980 om den fælles markedsordning for sukker [4] (herefter »grundforordningen«), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1101/95 af 24. april 1995 [5], for så vidt der herved er indført en ordning med afledte interventionspriser og forhøjede priser for sukkerroer i underskudsområder, en ordning, der betegnes regionalisering.

3. På det tidspunkt, hvor den nationale ret forelagde sagen for Domstolen, havde Domstolen endnu ikke afsagt dom i sag C-289/97.

4. Denne dom er i mellemtiden blevet afsagt og meddelt Giudice di pace di Genova med henblik på at give denne mulighed for at vurdere, om der, henset til

1 — Originalsprog: fransk.

2 — Sml. I, s. 5409.

3 — Forordning af 25.6.1997 om fastsættelse for produktionsåret 1997/1998 af de afledte interventionspriser for hvidt sukker, interventionsprisen for råsukker, minimumspriserne for A-sukkerroer og B-sukkerroer, samt refusionsbeløbet til udligning af lageromkostninger, EFT L 170, s. 3.

4 — EFT L 177, s. 4.

5 — EFT L 110, s. 1.

Domstolens besvarelse af de forelagte spørgsmål, var anledning til at opretholde samtlige de præjudicielle spørgsmål, der var stillet i forbindelse med tvisten vedrørende produktionsåret 1997/1998, eller om spørgsmålene derimod helt eller delvist kunne trækkes tilbage.

5. Den nationale ret meddelte, at den på ingen måde havde til hensigt at afstå fra en besvarelse fra Domstolen af de forelagte spørgsmål, idet den bemærkede, at de spørgsmål, der var forelagt Domstolen i sag C-160/98, vedrørte et andet produktionsår og derfor en anden forordning. Det kan ikke bestrides, at gyldigheden af Rådets forordning (EF) nr. 1580/96 af 30. juli 1996 om fastsættelse for produktionsåret 1996/1997 af de afledte interventionspriser for hvidt sukker, interventionsprisen for råsukker, minimumspriserne for A-sukkerroer og B-sukkerroer, samt refusionsbeløbet til udligning af lageromkostninger[6] ikke automatisk medfører, at forordning nr. 1188/97, der har samme genstand, men vedrører produktionsåret 1997/1998, ligeledes er gyldig.

6. At ordningen for produktionsåret 1997/1998 fastsætter foranstaltninger, der er helt identiske med de for det foregående år gældende, indebærer dog ikke, at forordning nr. 1188/97 ikke selv kan være behæftet med mangler, der kan påvirke dens gyldighed. Det kan f.eks. meget vel tænkes, at de betingelser, der gjorde det muligt at forudse en underskudssituation med hensyn til sukkerforsyningen i Italien, således at der for denne medlemsstat skulle fastsættes en afledt interventionspris for hvidt sukker, var opfyldt for produktionsåret 1996/1997, men ikke længere var det for produktionsåret 1997/1998. Derimod kan jeg ikke se, hvilken interesse den nationale ret har i at insistere på, at Domstolen hvad angår forordning nr. 1188/97 på ny undersøger klagepunkter som f.eks. vedrørende datoen for vedtagelsen af den forordning, der fastsætter afledte interventionspriser for hvidt sukker for et givent produktionsår, og vedrørende de begrundelser, der skal gives for en sådan forordning. Disse klagepunkter er på ingen måde forbundet med markedets konjunkturmæssige situation, og Domstolen fandt dem ubegrundede, da den på foranledning af den samme ret undersøgte gyldigheden af den forordning, der indeholdt de samme fastsættelser for det foregående produktionsår.

7. Efter min opfattelse fortjener de klagepunkter, der vedrører grundforordningens indførelse af selve ordningen med afledte interventionspriser i endnu mindre grad en fornyet behandling, eftersom Domstolen forkastede dem i ovennævnte dom af 6. juli 2000, Eridania.

8. Det skal bemærkes, at havde klagepunktet vedrørende muligheden for at henføre Italien som et underskudsområde for produktionsåret 1997/98 ikke været rejst, ville Domstolen over for denne gentagelse af spørgsmål, som den allerede har besvaret,

6 — EFT L 206, s. 9.

have været i sin fulde ret til at anse sig for at være i en situation som omhandlet i artikel 104, stk. 3, i dens procesreglement.

9. Det fastsættes i denne bestemmelse:

»Er det åbenbart, at et præjudicielt spørgsmål er identisk med et spørgsmål, Domstolen allerede har afgjort, kan den, efter at have underrettet den forelæggende ret, efter at have givet de parter eller andre, der er nævnt i EØF-statuttens artikel 20, Euratom-statuttens artikel 21, og artikel 103, stk. 3, i dette reglement, lejlighed til at udtale sig, og efter at have hørt generaladvokaten, træffe afgørelse ved begrundet kendelse under henvisning til den tidligere afsagte dom.«

10. De to præjudicielle spørgsmål, som den nationale ret anmoder Domstolen om at besvare, er følgende:

»1) Er forordning (EF) nr. 1188/97 af 25. juni 1997 (offentliggjort i EFT den 28.6.1997) lovlig, navnlig når henses til forordningens artikel 1, litra f), navnlig sammenholdt med artikel 3, stk. 4 og 5, i forordning nr. 1785/81 og med EF-traktatens artikel 190, og når det lægges til grund, at de faktiske oplysninger, som der er redegjort for i præmisserne til nærværende kendelse under »I. Principalt«, er udtryk for en korrekt vurdering?

2) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, er da forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30. juni 1981 (offentliggjort i EFT den 1.7.1981) med senere ændringer gyldig, navnlig når henses til artikel 3, stk. 1, artikel 5, stk. 3, og artikel 6, stk. 2, jf. EF-traktatens artikel 40, og artikel 30-36, og er således forordning nr. 1188/97, artikel 1, litra f), lovlig, når henses først og fremmest til argumentationen i præmisserne til nærværende kendelse under »II. Subsidiært«?«

11. Henset til ovenstående mener jeg, at der kun er grund til at undersøge det første spørgsmål, hvorved det ønskes oplyst, om Rådet i forordning nr. 1188/97 var berettiget til at klassificere Italien som et underskudsområde for produktionsåret 1997/1998.

12. Samtlige øvrige punkter i spørgsmålene fra Giudice di pace di Genova er blevet besvaret i nævnte dom af 6. juli 2000,

Eridania, og jeg ser ingen grund til at rejse tvivl med hensyn til disse svar og mener, at Domstolen i sin dom bør henvise den nationale ret til den dom.

13. Har Rådet handlet ulovligt, når det i betragtningerne til forordning nr. 1188/97 nævner, at »i produktionsområderne i Italien [...] må det forventes, at produktionen ikke vil dække efterspørgslen«, og i artikel 1 i den nævnte forordning bestemmer, at »for underskudsområderne i Fællesskabet fastsættes den afledte interventionspris pr. 100 kg hvidt sukker til: [...] f) 65,53 ECU for alle områder i Italien« med den følge, som er fastsat i grundforordningens artikel 6, at de italienske sukkerproducenter tvinges til at købe roerne til en højere pris under de betingelser, som er fastsat i grundforordningens artikel 5, stk. 3?

14. Eftersom der er redegjort for omstændighederne i såvel mit forslag til afgørelse i sag C-289/97 som i dommen i den sag, skal det her kun kort bemærkes, at der er tale om underskud i grundforordningens forstand, når den samlede disponible produktion er lavere end forbruget, og at den disponible produktion svarer til de samlede mængder A- og B-sukker, der er produceret i produktionsåret, forøget med overførsel af C-sukker i overensstemmelse med fællesskabsreglerne.

15. Da det ser ud til, at både Eridania og den nationale ret, således som Kommissionen bemærker i sin indlæg, har en »fejlagtig opfattelse af ordningen med fastsættelse af priser«, skal det ligeledes bemærkes, at Rådets klassificering af et område som et underskudsområde for et givent produktionsår ikke foretages på grundlag af konstateret produktion og forbrug, men på grundlag af de prognoser over den forventede produktion og det forventede forbrug i løbet af produktionsåret, der med rimelighed kan udarbejdes på grundlag af tilgængelige oplysninger.

16. Det skal i øvrigt bemærkes, at når priserne, der blev fastsat før den dato, der er angivet i grundforordningens artikel 3, stk. 4, og som i henhold til den nævnte dom af 6. juli 2000, Eridania, ikke er bindende, dvs. før den 1. august i det år, der går forud for det kalenderår, hvori produktionsåret begynder den 1. juli, skulle disse prognoser udarbejdes uden nogen konkrete oplysninger om, hvordan produktionen og forbruget vil blive i det pågældende produktionsår.

17. Fastsættelsen skulle nemlig ske på et tidspunkt, hvor høsten af de roer, som blev produceret i produktionsåret forud for det pågældende år, i de fleste medlemsstater endnu ikke havde fundet sted, og hvor man således ikke havde nogen oplysninger om fremtidig tilsåning, hvilket netop udgør grundlaget for en vurdering af produktionen for det pågældende produktionsår.

18. Fastsættelsen sker i øvrigt på et tidspunkt, hvor der endnu ikke foreligger oplysninger om en eventuel overførsel til det pågældende år af C-sukker, der er produceret i løbet af det foregående produktionsår, eftersom selve forekomsten af disse mængder C-sukker ikke kan fastslås, og muligheden for at vælge at eksportere uden for Fællesskabet i stedet for en overførsel stod åben.

19. Det kan således ikke bestrides, at når grundforordningen henviser til underskudsområder, henviser den til de områder, hvor det på det tidspunkt, hvor Rådet fastsætter priserne, er muligt at forudse et underskud ved slutningen af det kommende produktionsår.

20. Derfor er det, som det vil fremgå af det følgende, nytteløst, når Eridania anfægter Rådets klassificering af et underskudsområde under henvisning til oplysninger, som først er blevet tilgængelige efter den dato, hvor Rådet foretog denne klassificering, og tilmed efter produktionsårets begyndelse, dvs. på et tidspunkt, hvor det for at undgå alvorlige hindringer for den fælles markedsordning for sukker var absolut nødvendigt, at priserne allerede var fastsat.

21. For produktionsåret 1997/1998 har Rådet fastsat en afledt interventionspris for hvidt sukker i Italien, og det har således skønnet, at et underskud for dette produktionsår måtte forventes. Dette skete den 25. juni 1997, dvs. kun et par dage før produktionsårets begyndelse. I henhold til grundforordningen begynder produktionsåret den 1. juli.

22. Man kunne således ikke med rimelighed forvente, at Rådet skulle udsætte sin beslutning for eventuelt at forbedre sin analyse af markedssituationen for det pågældende produktionsår. Hvilke troværdige oplysninger havde Rådet til rådighed på dette tidspunkt?

23. Som Rådet med rette bemærker, råder det ikke over en administrativ infrastruktur, der gør det muligt for Rådet selv at indsamle de oplysninger, hvorved et forventet forbrug kan sammenholdes med en forventet produktion.

24. Rådet skal således basere sig på de oplysninger, som Kommissionen fremlægger. Kommissionen har imidlertid heller ikke tilstrækkelige ressourcer til selv direkte at indsamle oplysninger hos de erhvervsdrivende i branchen, og i særdeleshed ikke til at kontrollere dem. Derfor fastsættes det i grundforordningens artikel 30, at medlemsstaterne og Kommissionen skal meddele hinanden de oplysninger, der er nødvendige for anvendelsen af forordningen. Dette samarbejde er nærmere reguleret i Kommissionens forordning

(EF) nr. 779/96 af 29. april 1996 om gennemførelsesbestemmelser til grundforordningen for så vidt angår meddelelser inden for sukkersektoren[7]. Forordningens kapitel IV nævner i detaljer de oplysninger vedrørende produktion og forbrug af sukker, som medlemsstaterne skal give Kommissionen meddelelse om, og præciserer, hvor ofte dette skal ske.

25. Den 25. juni 1997, da Rådet udstedte den omtvistede forordning, fremgik det af den italienske regerings oplysninger, at for produktionsåret 1997/1998 forventedes forbruget at blive 1 483 000 tons. Dette tal, som er lavere end de 1 532 000 tons for året før, der blev lagt til grund for det forventede forbrug for produktionsåret 1996/1997, men som tager hensyn til såvel en regelmæssig tendens til et faldende forbrug i Italien som til den i slutningen af december 1996 konstaterede udvikling af det faktiske forbrug for dette produktionsår, anfægtes ikke af Eridania. Denne manglende anfægtelse fra en virksomhed, der, fordi den bestrider, at der er tale om et underskud, har al interesse i at fremlægge beregninger, der viser det størst mulige forbrug, understreger, at denne vurdering er saglig.

26. Den samme dag rådede Rådet over et overslag over den disponible produktion på 1 450 000 tons, nemlig 1 440 000 tons fysisk produktion og 10 000 tons overførsel fra det foregående produktionsår. Dette overslag, som blev forelagt af den italienske regering, stammede fra mødet den 9. april foregående år i Forvaltningskomitéen for Sukker og var baseret på en tilsåning af 275 000 ha med et afkast af hvidt sukker på mellem 5 og 5,5 tons pr. ha.

27. Det er korrekt, og Rådet bestrider det på ingen måde, at den italienske regering ved skrivelse af 16. juni meddelte Kommissionen, at det tal på 1 440 000 tons, der var fastlagt på et tidspunkt, hvor udsigterne for høsten, henset til klimaforholdene, syntes mindre favorable, sandsynligvis skulle forhøjes, idet den kommende høst i sidste instans viste sig at blive gunstigere.

28. I den pågældende skrivelse afholdt den italienske regering sig under henvisning til den betydelige variation, som kunne konstateres i de foregående år hvad angår sukkerindholdet i roerne, imidlertid fra at foreslå et andet tal end det tidligere fremlagte tal på 1 440 000 tons.

29. Den italienske regering nøjedes med at bekræfte, at under alle omstændigheder overskred produktionen ikke 1 568 250 tons, dvs. de samlede A- og B-kvoter, som var tildelt Italien.

7 — EFT L 106, s. 9.

30. Denne meddelelse fra den italienske regering udgjorde svaret på den anmodning om opdatering af oplysninger, som Kommissionen havde bedt medlemsstaterne om under mødet i Forvaltningskomitéen den 11. juni.

31. For Kommissionen drejede det sig, tre uger inden begyndelsen af det nye produktionsår, om at fastslå, hvorvidt dens forslag, offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* af 27. marts 1997 [8], om fastsættelse af en afledt interventionspris for hvidt sukker i Italien burde opretholdes.

32. Den 18. juni, under et nyt og sidste møde i Forvaltningskomitéen for Sukker, forud for Rådets beslutning, fremlagde den italienske regering ingen nye prognoser. Det kan således kun fastslås, at selv om Kommissionen tog hensyn til de oplysninger, der under anvendelse af forordning nr. 779/96 var tilvejebragt ad officiel vej, havde den på trods af, at den havde udtrykt vilje om at tage hensyn til de seneste oplysninger, ingen grund til at ændre det forslag, den havde fremsat i slutningen af marts, eftersom den rådede over tal, der viste, at et underskud måtte forventes.

33. Eridania gør imidlertid gældende, at Kommissionen ikke blindt burde have henholdt sig til de af den italienske regering meddelte tal, eftersom såvel Eridania som forskellige brancheorganisationer for sukkerproducenter gentagne gange behørigt havde informeret den om de fuldstændige urealistiske, for ikke at sige vilkårlige, overslag over produktionen, som fremgik af den italienske regerings meddelelser.

34. Til støtte for sine påstande har Eridania fremlagt en fyldig korrespondance adresseret til såvel Kommissionen som til Rådet fra Associazione Nazionale fra gli Industriali dello Zucchero dell'Alcool e del Lievito og fra Det Europæiske Udvalg for Sukkerfabrikanter. Det fremgår af denne korrespondance, at siden januar 1997 regnede de italienske sukkerproducenter med en sukkerproduktion på 1 560 000 tons, et tal, som således overstiger forbruget på 1 483 000 tons. Det fremgår ligeledes, at da Kommissionens forslag, der var baseret på, at der måtte forventes et underskud i Italien, blev fremlagt i marts, bestred sukkerindustrien det på det kraftigste.

35. Disse protester var baseret dels på udviklingen i forbruget og i sukkerproduktionen i Italien i det foregående år, dels på en videnskabelig sagkyndig rapport om det udbytte af sukkerroer, der henset til roernes modenhedsgrad i foråret 1997 måtte forventes i Italien for den kommende høst.

8 — EFT C 101, s. 6.

36. Ud over disse skriftlige protester har Eridania fremlagt mødereferater over arbejdet i den paritetiske gruppe inden for Det Rådgivende Udvalg for Sukker, som holdt møde den 14. april 1997.

37. Af disse fremgår det, at repræsentanten for den italienske sukkerindustri under dette møde anførte, at han fandt, at det tilsåede areal i Italien, som Kommissionen havde fremlagt, var væsentligt undervurderet, og forklarede, at »Kommissionen umuligt kunne foreslå en regionalisering af sukkerpriserne i Italien, eftersom Italien var et overskudsområde« (bilag 20 til Eridanias indlæg).

38. Henset til de af Eridania fremlagte dokumenter kan det ikke benægtes, hvilket i øvrigt heller ikke er Rådets og Kommissionens holdning, at fællesskabsinstitutionerne fuldt ud var klare over, at de prognoser over produktionen, som Den Italienske Republik havde meddelt, ifølge såvel de italienske som de europæiske sukkerproducenter måtte betragtes som klart undervurderede.

39. Men samtidig skal det fastslås, at over for denne indvending fra de erhvervsdrivende, der i tilfælde af, at Italien klassificeres som et underskudsområde, skal bære byrden ved en øget indkøbspris for roer, står indvendingerne fra andre erhvervsdrivende med radikalt modsatte interesser, nemlig de italienske roedyrkere. I hele forberedelsesperioden for beslutningerne om fastsættelse af priser for produktionsåret 1997/1998 rejste roedyrkerne på det kraftigste indsigelse mod, som de i øvrigt havde gjort i de foregående år, ethvert forslag om, at Italien ikke skulle være omfattet af ordningen for underskudsområder. Dette fremgår bl.a. af det af Eridania fremlagte mødereferat af mødet den 14. april 1997 i den paritetiske gruppe inden for Det Rådgivende Udvalg for Sukker samt af den skrivelse af 23. juni 1997 til Kommissionen, som den har vedlagt som bilag til sit indlæg (bilag II).

40. Kommissionen, som har til opgave at fremsætte forslag, og Rådet, som skal fastsætte priserne, stod således over for vurderinger, som var fremlagt af den italienske regering, og som blev støttet af en gruppe af erhvervsdrivende, som åbenlyst fandt disse i deres interesse, men anfægtet af en anden gruppe af erhvervsdrivende med modsatrettede interesser.

41. Det synes helt legitimt, at Kommissionen og Rådet lagde afgørende vægt på oplysningerne fra den italienske regering, eftersom der er grund til at antage, at regeringen på det tidspunkt, hvor den som følge af den anmodning om opdatering af oplysninger, som Kommissionen havde fremsat den 11. juni, bekræftede de tidligere meddelte tal, ikke opgav den neutralitet, som man i det mindste i spørgsmålet om indsamling af objektive oplysninger må forvente af offentlige myndigheder, som står over for modstridende krav fra grupper med modsatrettede interesser.

42. Jeg mener endda, at medmindre fællesskabsinstitutionerne var i besiddelse af oplysninger, der kunne bevise, at de meddelte oplysninger var bevidst misvisende, havde de ikke andet valg end at henholde sig til de tal, der var fremlagt af den italienske regering.

43. Jeg kan nemlig ikke se, på hvilket grundlag institutionerne kunne have set bort fra de nævnte tal, eftersom den italienske regering ved afgivelsen af disse tal opfyldte en forpligtelse, som den i henhold til forordning nr. 779/96 var pålagt, og herved var tvunget til at handle med størst mulig respekt for den samarbejdsforpligtelse, der er fastsat i EF-traktatens artikel 5 (efter ændring nu artikel 10 EF), og hvis rækkevidde gentagne gange er påpeget i Domstolens praksis.

44. Det kan ganske vist synes bekymrende, og Eridania anvender det naturligvis som et argument, at den italienske regering, som den 16. juni endnu en gang havde bekræftet, at den ikke var i stand til at meddele nye tal i stedet for dem, der var fremlagt i april, samtidig med at den meddelte, at disse tal sandsynligvis skulle revideres i opadgående retning, den 3. juli, dvs. ca. ti dage efter Rådets fastsættelse af en afledt interventionspris for hvidt sukker for Italien, som blev begrundet i en forventelig underskudssituation, kunne meddele Kommissionen et nyt overslag over den disponible produktion, der eksakt svarede til summen af de A- og B-kvoter, der var tildelt Italien.

45. På det tidspunkt, hvor denne ændring blev meddelt, kunne den, i modsætning til, hvad Eridania gør gældende, ikke længere have betydning for fastsættelsen af priserne, eftersom denne fastsættelse hvert år skal ske før den 1. juli, hvor produktionsåret begynder, hvilket den italienske regering var fuldt ud klar over. Jeg vil imidlertid ikke gå så langt som til at antyde, at den italienske regering bevidst skulle have tilbageholdt oplysninger.

46. Jeg bestrider på ingen måde, at de italienske sukkerproducenter kan have følt sig frustrerede, da de for sent til, at Rådet kunne tage hensyn dertil, blev bekræftet i, hvad de i et par måneder havde påstået, nemlig at Italien for produktionsåret 1997/1998 sandsynligvis ikke befandt sig i en underskudssituation.

47. Denne frustration havde måske været mindre, såfremt de af den italienske regering reviderede tal først var blevet meddelt f.eks. i slutningen af juli. Men man ville med rette kunne have kritiseret den italienske regering, hvis denne, da den rådede over de nye tal i begyndelsen af juli, bevidst havde udskudt meddelelsen heraf til Kommissionen for at undgå det ulykkelige sammentræf, som bestod i vedtagelsen af prisen under hensyn til underskudssituationen og offentliggørelsen et par dage senere af tal, der udelukkede muligheden for et sådant underskud.

48. Dette ville have udgjort en kvalificeret tilbageholdelse af oplysninger og en tilsidesættelse af de forpligtelser, der er fastsat i forordning nr. 779/96.

49. Det skal imidlertid bemærkes, at selv om de tal, den italienske regering meddelte den 3. juli, var blevet meddelt før Rådets møde den 25. juni, ville det ikke nødvendigvis have fået Rådet til at afstå fra at fastsætte en afledt interventionspris for hvidt sukker i Italien, eftersom det kunne have relativeret tallenes betydning i lyset af den strukturelle underskudssituation, som Den Italienske Republik førhen havde haft.

50. Dette fremgår efter min opfattelse tydeligt af den førnævnte dom af 6. juli 2000, Eridania, hvori Domstolen fastslog følgende:

»For så vidt som Rådets iværksættelse af den fælles landbrugspolitik inden for sukkersektoren indebærer et behov for at vurdere en sammensat økonomisk situation, finder det skøn, som Rådet råder over, ikke udelukkende anvendelse på arten og udstrækningen af de bestemmelser, der skal vedtages, men i et vist omfang også på konstateringen af de grundlæggende faktiske omstændigheder (jf. dom af 29.10.1980, sag 138/79, Roquette Frères mod Rådet, Sml. s. 3333, præmis 25, og af 25.6.1997, sag C-285/94, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 3519, præmis 23)« (præmis 48).

51. Udøvelsen af denne skønsbeføjelse er ganske vist ikke unddraget Domstolens kontrol, og det er efter min opfattelse langt fra oplagt, at en hensyntagen til en tidligere situation, hvor der er tale om en ordning med en årlig prisfastsættelse, der er indført ved grundforordningen, kan begrunde, at der ikke straks tages hensyn til en uomtvistelig ændring af tendensen eller, om man vil, at et produktionsår, der synes at give overskud, derefter behandles som en uforudset hændelse, som ikke nødvendiggør en selv midlertidig ophævelse af den regionalisering, der har været anvendt i samtlige foregående produktionsår. Men som Domstolen bemærkede i ovennævnte dom: »[V]ed domsstolskontrollen med en sådan kompetence må den efterprøvende ret begrænse sig til at undersøge, om myndighedens afgørelse er behæftet med en åbenlys vildfarelse eller magtfordrejning, eller om den klart har overskredet grænserne for sit frie skøn« (jf. dommen i sagen Roquette Frères mod Rådet, præmis 25).

52. Uanset at den 30. juni i den fælles markedsordning for sukker udgør en slutdato for prisfastsættelsen, er det således risikabelt at antage, som Eridania gør det, at de tal, som den italienske regering meddelte den 3. juli, kunne have fået Rådet til at »indse sin fejl« og efterkomme den

anmodning om at ændre forordning nr. 1188/97, som de italienske sukkerproducenter fremsatte ved skrivelse af 10. juli.

53. Henset til ovennævnte retspraksis er disse tal nemlig ikke i sig selv tilstrækkelige til at påvise, at klassificeringen af Italien som et underskudsområde var en fejl.

54. Under alle omstændigheder må det erkendes, at på det tidspunkt, hvor Rådet traf sin beslutning, kunne det med hensyn til de oplysninger, som Kommissionen havde meddelt, og som Kommissionen havde fået meddelt af den italienske regering, med rette regne med et underskud i Italien og således for denne medlemsstat fastsætte en afledt interventionspris for hvidt sukker.

55. Endelig skal det bemærkes, at Eridania i sit indlæg ligeledes gør gældende, at forordning nr. 1188/97 er ugyldig, eftersom den fremkalder en forvirring på markedet og er en tilsidesættelse af princippet om fællesskabspræferencen. Disse klagepunkter fremføres imidlertid ikke af den forelæggende ret, hvorfor Domstolen formelt set, som Rådet bemærker, ikke er forpligtet til at undersøge dem. Nogle få ord er imidlertid tilstrækkelige til at vise, at de under alle omstændigheder ikke kan tages til følge.

56. Eridania kritiserer i realiteten de valg, som Rådet har foretaget hvad angår forsyningsniveauet på det fælles marked, og anfægter, at de er relevante med hensyn til de af Fællesskabet indgåede forpligtelser i forbindelse med den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (GATT). Det er næppe nødvendigt at fremhæve, at Eridania herved ikke tager i betragtning, at disse valg, som indgår i den vide skønsbeføjelse, som Rådet er tillagt inden for den fælles landbrugspolitik, falder uden for domstolskontrollen, bortset fra tilfælde af åbenbare fejl.

57. Eridania begår den samme fejl ved at gøre gældende, at den på Italien anvendte regionalisering fører til, at princippet om fællesskabspræferencen tilsidesættes. Domstolen fastslog således i dom af 14. juli 1994, Grækenland mod Rådet [9], at »fællesskabspræferencen under ingen omstændigheder [er] et retskrav, hvis tilsidesættelse kan gøre retsakten ugyldig«.

9 — Sag C-353/92, Sml. I, s. 3411, præmis 50.

Forslag til afgørelse

58. Jeg kan således kun fastslå, at ingen af klagepunkterne vedrørende gyldigheden af forordning nr. 1188/97 er begrundede. I lyset af mine indledende bemærkninger og den konklusion, jeg er nået frem til, foreslår jeg, at Domstolen under henvisning til dens dom af 6. juli 2000 i sag C-289/97, Eridania, besvarer de af Giudice di pace di Genova stillede spørgsmål således:

»Gennemgangen af de forelagte spørgsmål har intet frembragt, som kan rejse tvivl om gyldigheden af Rådets forordning (EF) nr. 1188/97 af 25. juni 1997 om fastsættelse for produktionsåret 1997/1998 af de afledte interventionspriser for hvidt sukker, interventionsprisen for råsukker, minimumspriserne for A-sukkerroer og B-sukkerroer, samt refusionsbeløbet til udligning af lageromkostninger, og af Rådets forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30. juni 1981 om den fælles markedsordning for sukker.«